

TOT RECORDANT

Sovinteja el record d'aquella sega
i tornen a la ment guspíres de foc
quan topava el volant amb una pedra,
però res important, era ben poc.

La flaire de la terra, que agradable
quan de juny arribava el sol radiant,
m'ho diu sempre el record inevitable
i em parla d'aquells focs de Sant Joan.

Històries del passat són que sospiren
a la ment dels que hem vist passar els anys,
això, mentre els sistemes es capgiren
i la vida comporta nous afanys.

Els cereals atreien la mirada
quan passava l'airina amb suavitat
damunt d'ell bressolant-lo amb dolça onada
amb la tendra verdor o ja espigat.

Solia haver-hi un arbre, una figuera
en moltes finques on creixia el blat
per l'ombra acollidora i encisera
per aquell breu repòs sempre esperat.

El bell onejar mar d'espigues era
veient venir la sega rossejant
i el batre s'acostava cap a l'era
alhora que els ocells hi eren campant.

Era un treball cansat, dolça la flaire
de la terra i el blat verd o espigat,
m'ho recorda ara aquest deliciós aire
dels crepuscles de juny amb cel daurat.

J. Romaní